

НА ЗАТОЧЕНИЕ

Праздникъ е. Голѣма Света Богородица.

Градътъ е праздниченъ, чистъ, приветливъ. Блещи слънцето въ стъклата на прозорцитѣ, покрива съ ковано злато водитѣ на Дунава, подъ сѣнкитѣ на дърветата съ две шепи разпилява жълтици.

Хората премѣнени съ нови дрехи отиватъ да се черкуватъ. Самъ дѣдо владика служи литургията въ „Света Троица“. Храмътъ е пълненъ съ богомолци. Пълненъ е и дворътъ.

И всички сж спокойни, усмихнати, доволни, празднични. Може-би, само тукъ-тамъ нѣколко зачернени жени, свити въ най-тъмнитѣ жгли на черквата, си спомнятъ страшната пролѣтъ. Сърдцата сж такива — всѣко е научено за своитѣ си да трѣпне и да се свива. Кой би плакалъ на людски гробъ, за да си свърши сълзитѣ!

Каточели не е било въстанието. Раната боли и претрѣпва, мжката гори и прегаря. За четири месеца колко вода изтече по Дунава; — изми кръвта, отвлѣче труповетѣ, отвлѣче и лошитѣ мисли.

Сега мислитѣ на богомолцитѣ сж обърнати нагоре, къмъ синевата, търсятъ нѣкъде въ безкрая да намѣрятъ дѣдо Господъ и да го помолятъ за берекетъ по лозята: нѣмаше жътва, поне лозята да родятъ, да се налѣятъ тежкитѣ гроздове — отъ два грозда поставъ да се пълни.

Какво ги боли тѣхъ за това, което става предъ затвора? Падишахътъ бѣше милостивъ. Не